

Arrest

nr. 38 811 van 16 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 31 mei 2007 het Rijk binnen en diende op 10 juli 2009 een vierde asielaanvraag in. Op 16 november 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Kismayo en te behoren tot de etnische groep Laus (< Bajuni).

*Op 1 juni 2007 diende u een **eerste asielaanvraag** in, bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen dd. 10 maart 2008. Op 27 maart 2008 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing doch*

de beslissing van het Commissariaat-generaal werd bevestigd bij arrest van 2 september 2008. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 20 april 2009 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 25 mei 2009.

Op 5 juni 2009 diende u een **derde asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 1 juli 2009.

Op 10 juli 2009 diende u een **vierde asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 30 juli 2009) en het Commissariaat-generaal (dd. 29 oktober 2009) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U legde ter staving van uw vierde asielaanvraag volgende documenten neer: een geboortecertificaat op naam van Maatum Abdillah Ahmed uitgegeven op 15 augustus 1989 te Kismayo en een gefaxt aanhoudingsbevel op naam van Maatum Abdillah Ahmed, uitgegeven op 30 mei 2007 te Kismayo. U verklaarde dat u subsidiaire bescherming wenst te krijgen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag uw beweerde Somalische nationaliteit in twijfel werd getrokken.

Via uitgebreide argumentatie met betrekking tot verschillende aspecten van uw asielrelaas besloot de Commissaris-generaal in zijn beslissing van 10 maart 2008 dat u niet kon overtuigen dat u de Somalische nationaliteit bezit. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze argumentatie en concludeerde in haar arrest van 2 september 2008 "(...) Verzoeksters verklaring dat ze afkomstig is van Somalië komt verzonnen en bedrieglijk voor. (...)".

Met betrekking tot de nieuwe elementen die u voorlegde om uw vierde asielaanvraag te staven, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

Van het door u voorgelegde geboortecertificaat (nr. L364/89) op naam van Maatum Abdillah Ahmed uitgegeven op 15 augustus 1989 te Kismayo en het door u voorgelegde gefaxte aanhoudingsbevel op naam van Maatum Abdillah Ahmed, uitgegeven op 30 mei 2007 te Kismayo, kan gezegd worden dat deze documenten niet volstaan om het gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas – i.c. de conclusie dat u uw Somalische nationaliteit volstrekt niet aannemelijk heeft gemaakt – te herstellen.

Er dient te worden opgemerkt dat u evenmin subsidiaire bescherming kan worden toegekend. U heeft immers tijdens uw opeenvolgende asielaanvragen niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit bezit. Bijgevolg heeft u dan ook niet aangetoond dat u een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zou lopen bij terugkeer naar uw land van oorsprong.

Uit dit alles blijkt dat de nieuwe elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Als “ENIG MIDDEL” roept verzoekster een *“Schending van de artikel 1-3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering, schending van artikel 62 van de wet van 15/12/1980, beoordelingsfout, schending van art. 48/3 en 48/4 van de wet van 15/12/1980”* in.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster diende een vierde asielaanvraag in. Verzoeksters eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat geen geloof kon worden gehecht aan haar voorgehouden Somalische afkomst aangezien zij manifest onwetend was met betrekking tot de algemene situatie in haar regio van herkomst en het Somalisch clansysteem, en bovendien haar kennis van de Somalische taal uiterst summier is. Verzoeksters tweede en derde asielaanvraag werden niet in overweging genomen. Te dezen is de Raad niet bevoegd de beslissingen genomen in het kader van verzoeksters vroegere asielaanvragen te beoordelen in beroep, daar deze door de in de Belgische wetgeving voorziene rechtsmiddelen aangevochten dienen te worden. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de vierde asielaanvraag aangehaalde feiten.

3.2. Verzoekster volhardt in haar beweerde Somalische afkomst en het eerder voorgehouden asielrelaas. Als nieuwe elementen wijst verzoekster op nieuwe documenten die ze aanbracht, met name *“mijn geboorteakte en een fax van een arrestatiebevel”* (verslag DVZ, p.2).

3.3. Verzoekster argumenteert dat *“Bij gebreke aan betwisting over de authenticiteit van de neergelegde geboorteakte dient het CGVS de Somalische afkomst van verzoekster als bewijzen te beschouwen. De commissaris generaal kan de afkomst van verzoekster in deze omstandigheden slechts blijven betwisten indien er aangetoond wordt dat de akte niet authentiek zou zijn. In het bestrede beslissing rept de commissaris generaal met geen woord over de ontkenning van de authenticiteit van de geboorteakte van verzoekster. De commissaris generaal verwijst enkel ten onrechte naar de eerdere negatieve beslissingen om te stellen dat de neergelegde documenten de ongeloofwaardigheid van de afkomst van verzoekster niet herstellen. Deze redenering van het CGVS leidt tot een absurde situatie vermits de Commissaris hierdoor de bewijswaarde van een door een onafhankelijke stad afgeleverde authentiek akte zonder enige onderzoek ontkent”*.

3.4. Indien de bestreden beslissing summier gemotiveerd is, gaat verzoekster eraan voorbij dat de bewijslast principieel op haar rust en dat de Belgische asielinstanties geenszins moeten bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027), noch dat de neergelegde documenten vals zijn te meer dat documenten om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook dienen te worden ondersteund

door geloofwaardige verklaringen. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat verzoekster haar nationaliteit niet aantoonde. Gelet op verzoeksters onbekendheid met de Somalische samenleving, het clansysteem en haar regio kan niet worden aangenomen dat verzoekster uit Somalië afkomstig is en komt het aanmeten van de Somalische nationaliteit bedrieglijk voor te meer daar ze zelf het Somali niet spreekt (zie arrest RvV 2 september 2008, nr. 15.525). De neergelegde geboorteakte kan de ongelooftwaardigheid van verzoeksters beweerde Somalische nationaliteit dan ook niet herstellen.

3.5. Met betrekking tot de neergelegde fax van een aanhoudingsbevel voert verzoekster aan dat *“De echtheid van dit document werd evenmin door de commissaris generaal betwist. De commissaris generaal verwees hierbij ook naar de eerdere beslissingen om te besluiten dat dit document de ongelooftwaardigheid van de afkomst van verzoekster niet kan herstellen. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris generaal helemaal niet tot enige vorm van onderzoek is overgegaan om tot weigering van de status van vluchteling te besluiten. De door verzoekster neergelegde aanhoudingsbevel bewijst daarentegen dat verzoekster weldegelijk het risico loopt om door de Somalische autoriteit opgepakt te worden en ter dood veroordeeld te worden wegens overspel.”*

3.5.1. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster enkel een fax neerlegde maar geen origineel document. De Raad hecht geen geloof aan kopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien dient wederom te worden benadrukt dat neergelegde documenten om enige bewijswaarde te hebben, dienen te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Ten slotte is niet ernstig dat verzoekende partij meent enige bewijswaarde te moeten hechten aan een document dat duidelijk vervalst is. Vooreerst is het document gericht aan het veiligheidsleger waarbij verzoekster niet toelicht wie dit zou kunnen zijn. Daarnaast wordt dit aanhoudingsmandaat afkomstig van een Islamitische rechtbank op de achterzijde door de zetelende rechter zelf vertaald in het Engels en ondertekend; wat bezwaarlijk zijn taak is. Het document komt dan ook voor als opgemaakt voor onderhavige procedure. Het volstaat niet administratieve stukken neer te leggen zonder dit nauwgezet toe te lichten en aan te tonen waar de Somalische instanties zouden zijn die deze stukken kunnen uitreiken, dat deze effectief werkzaam zijn en onder wiens autoriteit. Dit is niet het geval. Verzoeksters stukken kunnen geenszins de geloofwaardigheid van het relaas herstellen en komen eerder voor als misbruik van procedure.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster wijst in dit verband *“naar de algemene situatie van onveiligheid die aldaar rijst en de doodstraf die ze riskeert wegens de overspelige relatie die ze met de heer Schabani onderhield. Dit risico is reëel omdat de strijders van de UIC niet geaarzeld hebben om de heer Shabani zonder enige vorm van proces te executeren. Het is dan evident dat verzoekster niet terug naar Somalië kan keren, zonder een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 te lopen”*.

4.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoekster haar identiteit en nationaliteit niet aantoonde noch aannemelijk maakt. Verzoekster maakt derhalve evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië. Zoals hoger geoordeeld voert verzoekster geen nuttige elementen aan op dit punt en zijn haar verklaringen dermate onvoldoende dat haar beweerde nationaliteit bedrieglijk voorkomt. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK